

olurdu. Bir yastık alıp o divanın altına sıvıştırdım. Komşular gelirdi sürekli, bütün gün onları dinlerdim.

■ Kitaplarla aran nasıldı?

Babam ortaokul mezunu bir manifaturacıydı, ama onların döneminde çok iyi öğretmenler vardı. Mesela Manisa Ortaokulu'nda, -babamın dönemine denk gelmemiş- ama yazar, şair öğretmenler varmış. Behice Boran bile orada öğretmenlik yapmış. Babamın kitap okuma alışkanlığı vardı. Varlık Yayınları'nın cep kitaplarından sipariş ederdim. Eski bir ayakkabılıkta kendine göre kütüphanesi vardı. Şevket Süreyyalar, Yaşar Kemal... Sonra, sürekli Cumhuriyet gazetesi alırdı. Gazetede de tefrika romanlar olurdu. Yaşar Kemal'in romanlarını okudum öyle. Çocuk kitapları pek olmazdı, bulunmazdı. O yüzden büyük kitapları okurdum çocukken. Babamın gece mektebi mezunuydu. Cumhuriyet'ten önce doğduğu için gece mektebine gidip okuma yazma öğrenmiş. Onun otuz yıl boyunca okuduğu Damdaki Kemancı diye bir roman vardı. Her akşam açar, iki sayfa sonra uyurdu. Ertesi gün alakasız bir yerden açar, yine okurdu. Otuz sene falan okudu o romanı. Bir de pek insan içine çıkan biri olmadıktan sonra kitaplar iyi geliyordu. Çizgi roman da çok okurdum. Biz mesela mahallece Teksas'cıydık.

■ Mahallece mi?

Tabii, mahallelere ayrılmıştı. Tommiks'çiler vardı. Ferdiciler Orhancılar gibi... Kavgalar ederdik, Teksas daha iyidir, diye. Gördes'te bir deli Osman Abi vardı -çok deli vardı da- Deli Osman Abi de Teksas'ta bir kasabada yaşadığını zannediyordu. "İngilizler geliyor; Osman Abi!" deyince "Ormana kaçalım!" derdi.

■ Okumaktan yazmaya nasıl evrildi gidişat?

Yazacağım pek aklıma gelmezdi. Biraz tesadüf oldu. 2000 yılında internet üzerinden bir blog açmıştık üç arkadaş. Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi'nin temelleri orada atıldı. Orada yavaş yavaş bir şeyler yazmaya başladım. Sonra edebiyat dergilerine öyküler gönderdim. İnternette başladı her şey. Şimdi yine internete döndüm.

■ Edebiyatçılar genellikle dijital mecralardan uzak duruyor. Senin başlangıcın diye mi daha yakınsın?

Benim yazmaya başlamam internet sayesinde oldu. Mesela ben kalemle hiçbir şey yazamam. Daktilo zaten benden önceki kuşağa ait. Bilgisayarım olmasa hiçbir şey yazamam. Dolayısıyla bana hiç tuhaf gelmiyor, yabancılık çekmiyorum. Olması gereken bir alan gibi geliyor. İnternette yazarken evimde gibi hissediyorum. Kuşakların edebiyatla kurduğu ilişki bizimkinden farklılaşıyor. Bunu da görmek lazım. Kitap her zaman olacak, ama bu mecralar da var artık.

■ Öykülerinde bahsettiğin mahalleler de her zaman olacak mı?

Benim yaşadığım ya da yazdığım mahalleler yok artık. Fiziken kalmış olabilir, ama o tip ilişkiler yok. O, geri dönülmez bir süreçti ve hayatımızdan çıktı. Ama çok kutsal yerler de değildi. Mahalle biraz da aileye benziyor; hem iyi hem de çok tekinsiz tarafları var. Ailen olmazsa hayatta kalman zordur belki, ama ailede de çok ciddi örselenebilirsin. Tacize de uğrayabilirsin, tecavüze de uğrayabilirsin. Bir sürü iktidarın da mayalandığı bir yer, ama mutluluğu da ilk öğrendiğin yer. Dolayısıyla iyisiyle kötüsüyle bir olgu o. Mahalleler de öyle. Hem dayanışma halkası vardı, hem de bir yandan da çok kontrol edici bir yerdi. Herkesi evine getiremezsin, her saatte her davranışta bulunamazsın... Bizi o günkü mahallelere götürüp bıraksalar belki de oralarda yaşamak istemeyebiliriz.

■ Kitabındaki öykülerde

anlatıcı bir çocuk. Geçmişini anlatırken günümüzün toplumsal meselelerine de göndermeler yapıyorsun.

Öyküler biraz zamansız ve mekansız aslında. Dünyanın herhangi bir yerinde ve zamanında yaşanmış da olabilir. Çünkü oradaki temel mesele hayatta kalma, açlık, işsizlik, yalnızlık, yavaş yavaş delirme halleri ve bunlarla başedebilme. Şu anda da yaşadığımız ve başatmaya çalıştığımız meseleler aslında. Öykünün güzelliği de biraz burada; her okuyan başka bir şey alıp devam ettirebilir. Öykü bu yüzden büyülü.

■ Hikâye olmak mı, hikâye anlatmak mı peki?

Valla aslında hikâye olabilsek keşke. Derviş olunamıyor mesela şimdi. O, bu dünyaya ait bir şey değil. Derviş gibi yaşayamıyorsun. Ona mücadele eden bir dünya yok. Dolayısıyla seni özne yapıp hikâye olmana izin verecek bir dünya da kalmadı.

■ Nasıl bir dünya var?

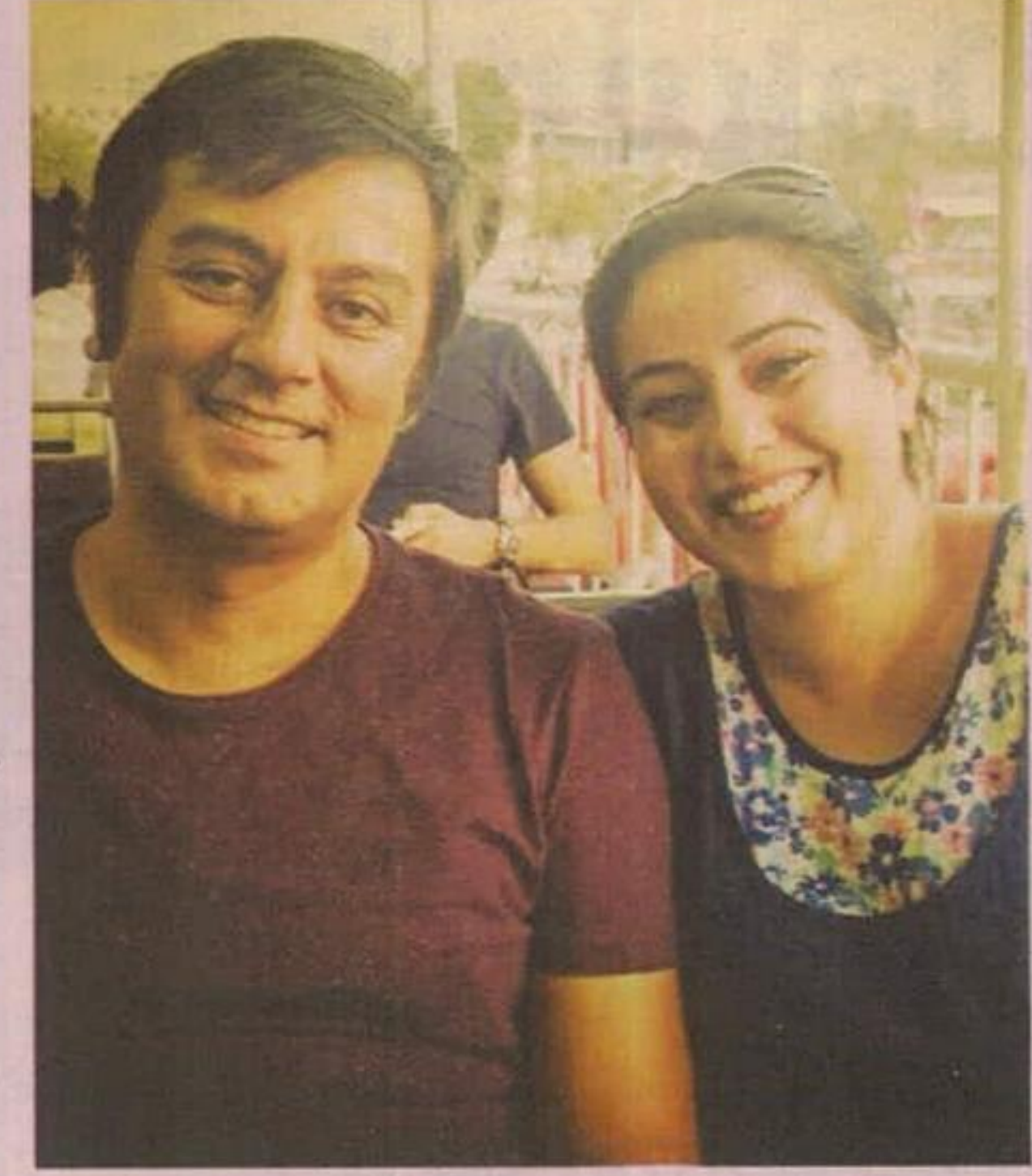
Giderek bizim elimizden kayıp giden bir hayat var. Hiçbir tarafını kontrol edemiyoruz. Gündelik kısmını dahi kontrol edemiyoruz. Şimdi şehirler öyle mesela, iki ay işsiz kalsan üçüncü ay açsın. Sevdiğimiz müzikler giderek kayboluyor. Edebiyat da öyle. Piyasa denilen şey her şeyi belirliyor ve kontrol ediyor.

'Kadınların öz savunmasını gayet meşru buluyorum'

Önce blog'da yayınlanan ve şimdi kitapta da yer alan "Ferah Çıkmak" adlı öykün feminist bir metin. Erkekleri öldürecek miyiz?

(Gülüyor) Vallahi ben kız tarafından feministim. Kadınların hayatta kalması için de yapması gereken o olacak. Her kadın öz savunmayı öğrenecek, başka çare yok. Ama o öyküde olanları yaşarsak da şaşırılmayacağım. Kadın öz savunma birimleri, eli silahlı kadınlar... Gayet meşru buluyorum bunları.

'Temel meselemiz hayatta kalmak'

■ Röportajın

başındaki soruya dönersek; nasıl olacak peki? Kaybettiklerimizi geri kazanabilecek miyiz?

Hissettiğim şu: En az, önümüzdeki 5-6 yıl boyunca hayatta kalabilirsek başarı olacak bizim için. Açlıktan, işsizlikten ya da devlet teröründen ölmeden önümüzdeki 5 yıl hayatta kalabilirsek sonrasını düşünelim. Şu anda bizim temel meselemiz hayatta kalmak.

■ Öykülerinde hayli garip karakterler var. Kafes içindeki kuşu şemsiyeyle dürten biri aklına gelir miydi?

Güzel öykü karakteri olurmuş aslında. Dur, ben bunu biraz düşünüyem. Tam da bunu demeye çalışıyorum. Kafesteki kuşlar biziz. O şemsiyeden kaçmamız gerekiyor.